

[Aksel Larsen.]

at sørge for, enten at den kommer på bedre tanker, eller at det forhold ordnes på anden måde. Jeg venter på, om statsministeren kan afgive en sådan erklæring; ellers tror jeg ikke, at man skal fæste for megen lid til Politikens forklaring om, at nu har statsministeren ordnet det.

Dagens aviser er i øvrigt interessante — ja, jeg tænker naturligvis på hovedstadsaviserne, da jeg ikke har haft lejlighed til at læse de andre, og jeg skal henholde mig til morgenaviserne. Først er der Berlingske Tidende. Det er jo interessant, når man tænker på det konservative folkepartis kolossale interesse for funktionærerne — det er jo dem, der har de konservatives særlige kærlighed — at Berlingske Tidende for i dag overhovedet ikke har så meget som to linjers plads til at omtale det, folketingset skal foretage sig i dag, eller det, danske funktionærer kan tænke på i den anledning.

Så er der Aktuelt. Jo, Aktuelt har for i dag meddelelser om demonstrationer i Frankrig og i Rom; det har bortgemt en sag, som er slået stort op i Politiken, nemlig den øjeblikkelige sømandsaktion, der forhindrede et af ØKs skibe i at afsejle fra Nakskov, og så er der ikke mere. Intet om folketingsets behandling af denne sag i dag, intet om den planlagte arbejderdemonstration, intet om stemningen ude på arbejdspladserne; der er altså ikke noget at kommentere, og jeg tror også, at kommentarer er overflødige.

Og så er der Politiken. Jeg har omtalt den, men jeg er nødt til at gå mere ind på den. Politiken er meget vred over, at arbejderne tillader sig at demonstrere, og spørger med harme, hvorfor netop denne strid om funktionærgrupper skulle være velegnet stikord for det store harmeudbrud fra arbejdspladserne. Ja, det er ganske enkelt, fordi arbejderne på arbejdspladserne opfatter dette som et attentat på strejkeretten, og fordi arbejderne for øvrigt kan være solidariske med andre lønmodtagere. Derfor er det uhyre rimeligt, at dette harmeudbrud fra arbejdspladserne kommer. Men der bliver nok lejlighed til at komme tilbage til denne ledende artikel i Politiken for i dag senere, for denne ledende artikel giver mig ekstra grund til at opsummere lidt fra den diskussion, vi havde her ved anden behandling, herunder

at sige noget til såvel statsministeren som visse ordførere fra regeringspartierne.

Statsministeren sagde i onsdags i folketingset, at han fik en ubehagelig fornemmelse ved at læse det flyveblad, socialistisk folkeparti har udgivet som særnummer af SF-bladet. Jeg forstår dette ubehag, det gør vist alle, men jeg er ikke helt klar over, hvad det er, der særlig har vakt ubehaget. Måske var det særnummerets indhold, der i særlig grad vakte statsministerens og, som vi forstod, også den borgerlige hovedordfører, hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt)s ubehag. Det burde i grunden ikke være tilfældet, for indholdet var jo en næsten i klor vasket, saglig redegørelse for søfartskonflikten, dens årsag og forløb og regeringens og folketingsets aktivitet i samme forbindelse. Men alligevel: statsministeren og hans meningsfæller i den borgerlige blok kunne naturligvis ikke finde det just behageligt, at der i stort oplag spredtes oplysning til befolkningen og især til lønmodtagerne om, at statsindgreb var urimeligt, da strejken ikke truede samfundsinteresser — de strejkende havde udtrykkeligt undtaget landbrugseksporten og cementtransporten fra strejken — om, at regeringens oprindelige begrundelse for lovforslaget dermed var bortfaldet, at rederiforeningen og regeringen indtil torsdag den 16. var faldet tilbage på den begrundelse, at det nok ikke kunne betale sig for DFDS at sejle med halvtomme skibe, og at de strejkende gav dispensation for skibe, således at eksportbådene måtte medtage al slags last, men at rederiforeningen derpå fra og med torsdag den 16. maj protesterede mod, at DFDS skulle sejle med fuldt lastede skibe, at rederiforeningen krævede strejke også på eksportbådene, og da styrmænd og radiotelegrafister ikke efterkom dette rederkrav, forbød rederiforeningen skibene at sejle og beordrede mandskabet i land.

Videre at regeringen ikke fandt sig foranlediget til at foretage noget i anledning af dette rederattentat på samfundsinteresser, men at regeringen derimod erklærede, at nu var den mere end nogen sinde villig til at forbyde strejken og indføre tvungen voldgift, og at de tre regeringspartiers medlemmer af folketingsudvalget fredag aften udsendte en erklæring om, at lovforslaget under alle omstændigheder ville blive ved-